



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **P. t., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, se sídlem Klatovy, Čs. legií 172/I, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6 - Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P.P., spol. s r. o.**, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 7. 2000, č. j. O-80797-93,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 7. 2000, č. j. O-80797-93, a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. O-80797, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3150 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 9. 2000, doručenou dne 11. 9. 2000 Vrchnímu soudu v Praze, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „úřad“) ze dne 10. 7. 2000, č. j. O-80797-93, kterým byl zamítnut rozklad podaný žalobkyní a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. O-80797, jímž žalovaný zamítl návrh žalobkyně na výmaz ochranné známky č. 181785. Předseda úřadu dále rozhodl, že ochranná známka č. 181785 zůstává v platnosti a složená kauce ve výši 2500 Kč se nevrací.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů. Konstatovala, že obchodní jména žalobkyně a majitelky ochranné známky jsou zaměnitelná, neboť obsahují shodný dominantní prvek „P.“, který je zapsán jako ochranná známka. Znamka „P.“ obsahuje obchodní jméno žalobkyně, resp. jeho dominantní prvek, čímž zasahuje do práv žalobkyně. Žalovaný měl proto učinit závěr, že ve vztahu k žalobkyni jsou splněny podmínky § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách, jehož smyslem je chránit práva třetích osob na jméno, název, atd. Žalobkyně spatřuje logickou vadu úsudku žalovaného, nesprávnou aplikaci právní normy a nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že jí žalovaný svým rozhodnutím odepřel tuto ochranu a zasáhl do jejích práv, resp. jí na právech zkrátil. Žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí předsedy úřadu zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že pokud si přihlašovatel přihlašuje ochrannou známku, jejíž znění je shodné s jeho obchodním jménem, není povinen žádat souhlas dalších osob, které mají obchodní jméno shodné či zaměnitelné s jeho obchodním jménem. Žalovaný zdůraznil, že přihlašovatelé náleží právo k ochranné známce právě proto, že se jedná i o jeho obchodní jméno. Podle žalovaného nelze zmíněné ustanovení zákona vykládat tak, že nelze přihlásit známku, která je svým zněním shodná s obchodním jménem přihlašovatele jenom proto, že shodné či zaměnitelné jméno má i jiná osoba. Smyslem tohoto ustanovení zákona sice bylo chránit práva třetích osob, avšak třetí osoba nemůže bránit přihlašovatelé v přihlášení svého vlastního obchodního jména jako ochranné známky. Žalovaný podotkl, že není oprávněn zkoumat, ani hodnotit otázky nekalé soutěže, ani zda dotčené subjekty užívají svá obchodní jména v souladu s právními předpisy. Dřívější zápis společnosti v obchodním rejstříku by byl podle žalovaného relevantní v případě, že by spor probíhal mezi dvěma registrovanými ochrannými známkami. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré úvahy, kterými se správní orgán řídil, a vypořádává se s argumenty žalobkyně. Žalovaný uzavřel, že spolehlivě zjistil skutkový stav, neporušil zákon, ani nepřekročil rámec správního uvážení, a proto navrhl zamítnutí podané žaloby.

Vrchní soud v Praze dne 2. 1. 2003 postoupil věc Nejvyššímu správnímu soudu, který je podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), příslušný k tomu, aby převzal a dokončil řízení zahájená před vrchními soudy ve věcech správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona. Podle § 130 odst. 1 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 6. 2003, č. j. 7 A 160/2000 - 23, odmítl žalobu s odůvodněním, že správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci. Rozhodnutím zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 1. 3. 2006, č. j. Konf 107/2005 - 4, bylo předmětné usnesení Nejvyššího správního soudu zrušeno a bylo rozhodnuto, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti shora uvedenému rozhodnutí předsedy úřadu ve věci výmazu ochranné známky č. 181785 ve znění „P.“ z rejstříku ochranných známek je soud ve správním soudnictví, tedy Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy úřadu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž podle § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

Na základě přihlášky společnosti P., společnost s ručením omezeným (nyní P.P., spol. s r. o.) ze dne 22. 6. 1993 žalovaný dne 16. 12. 1994 zapsal do rejstříku slovní ochrannou známku č. 181785 ve znění „P.“, pro výrobky a služby: projektová činnost v investiční výstavbě, projektování elektrických zařízení, inženýrská a zprostředkovatelská činnost v oblasti sdělovací a s tím související techniky, montáž a opravy telekomunikačních a navazujících jednotných telekomunikačních sítí.

Podáním ze dne 11. 5. 1995 žalobkyně navrhla výmaz slovní ochranné známky „P.“ č. 181785 z rejstříku ochranných známek. Namítala, že napadená ochranná známka tvoří nosnou část prioritně staršího obchodního jména žalobkyně, která má stejné sídlo (Praha) a obdobně jako majitelka ochranné známky podniká v oboru telekomunikační a sdělovací techniky, včetně služeb souvisejících s prodejem této techniky. Žalobkyně nikdy nesouhlasila s tím, aby majitelka ochranné známky užívala nosnou část jejího obchodního jména, označení P., pro podobné výrobky a služby, které jsou předmětem její činnosti. Označení „P.“, zapsané do rejstříku jako slovní ochranná známka č. 181785, není způsobilé rozlišit výrobky a služby pocházející od různých podnikatelů a jeho užíváním v praxi neustále dochází ke klamání veřejnosti.

Rozhodnutím ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. O-80797, žalovaný zamítl návrh na výmaz slovní ochranné známky č. 181785. V odůvodnění uvedl, že ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách se netýká napadené ochranné známky, která obsahuje obchodní jméno své majitelky. O tom svědčí výpis z obchodního rejstříku, ve kterém je uveden den zápisu 7. 10. 1992, obchodní jméno P., společnost s ručením omezením a předmět podnikání shodný se seznamem služeb napadené ochranné známky (kromě koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje). Žalovaný konstatoval, že dřívější zápis v obchodním rejstříku by byl relevantní při řízení o kolidujících ochranných známkách obsahujících shodné obchodní jméno a přihlášených pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby. Žalobkyně se v návrhu na výmaz o žádné své ochranné známce, popř. její přihlášce nezmínila. Případné řešení kolize obchodních jmen přísluší podle žalovaného soudu. Žalovaný uzavřel, že podmínky zápisné způsobilosti byly splněny, zápis ochranné známky nebyl podmíněn souhlasem žalobkyně, proto návrh na výmaz není opodstatněný.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítala nesprávnost výkladu § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách. Žalobkyně zdůraznila své obchodní jméno P. t., spol. s r. o. a podotkla, že její předmět podnikání zahrnuje služby, které jsou uvedeny v napadené ochranné známce. Žalobkyně poukázala na probíhající soudní řízení na ochranu jejího obchodního jména a na ochranu proti nekalé soutěži vůči společnosti P., společnost s ručením omezeným, která byla do obchodního rejstříku zapsána později a je majitelkou ochranné známky P. Uvedla, že společnosti P., společnost s ručením omezeným bylo rozhodnutím soudu přikázáno změnit své obchodní jméno a zdržet se označování svých výrobků a služeb napadenou ochrannou známkou. Toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, podle žalobkyně nicméně představuje věcné posouzení zaměnitelnosti obou obchodních jmen a klamavosti napadené ochranné známky. Žalobkyně namítala, že žalovaný nemůže vycházet z toho, jako by její obchodní jméno vůbec neexistovalo, když se přesně ve smyslu § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách jedná o osobu odlišnou od přihlašovatele napadené ochranné známky, jejíž jméno je v této známce obsaženo. Tato skutečnost byla podle

žalobkyně překážkou pro zápis napadené ochranné známky. Žalobkyně navrhla vyčkat na pravomocné rozhodnutí soudu a žádala, aby úřad zrušil prvostupňové rozhodnutí a ochranná známka „P.“ č. 181785 byla vymazána z rejstříku.

Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2000, č. j. O-80797-93, předseda úřadu rozklad zamítl a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. O-80797, potvrdil. Předseda úřadu dále rozhodl, že ochranná známka č. 181785 zůstává v platnosti a složená kauce ve výši 2500 Kč se nevrací. V odůvodnění předseda úřadu uvedl, že žalobkyně a majitelka ochranné známky podnikají pod shodným obchodním jménem, neboť přidání nedistinktivního dodatku „trading“ a rozdílné znění dodatků označujících stejnou právní formu nemohou tato obchodní jména odlišit. Napadená ochranná známka je zahrnuta v obchodním jménu její majitelky (příhlašovatelky) v plném znění, které je dále doplněno dodatkem označujícím právní formu. K zápisu ochranné známky v rozporu s § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách podle předsedy úřadu dojde, pokud ochranná známka obsahuje obchodní jméno třetí osoby a jde o název odlišný od obchodního jména přihlašovatele. Předseda úřadu konstatoval, že zápisem ochranné známky nemohlo dojít k porušení práv třetí osoby, neboť napadená ochranná známka neobsahuje jméno odlišné od přihlašovatele. K námitce dřívějšího zápisu žalobkyně do obchodního rejstříku předseda úřadu uvedl, že tato okolnost nemůže mít vliv na posouzení souladu zápisu ochranné známky do rejstříku, neboť rozhodující skutečností je pouze to, zda přihlášené označení obsahuje obchodní jméno osoby odlišné od přihlašovatele.

Na základě zjištěných skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Základní sporná otázka spočívá v interpretaci ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách, podle kterého je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení obsahující název, jméno, příjmení nebo vyobrazení osoby odlišné od přihlašovatele, ledaže se právnická nebo fyzická osoba, která podala přihlášku ochranné známky nebo na kterou byla přihláška ochranné známky převedena, prokáže písemným svolením toho, komu přísluší uplatňovat právo na ochranu názvu, jména, příjmení nebo vyobrazení dotčené osoby.

Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., který s účinností od 1. 10. 1995 nahradil dosavadní zákon o ochranných známkách, úřad vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistí, že byla zapsána v rozporu s tímto zákonem; v tomto případě se na ochrannou známku hledí tak, jako by vůbec nebyla zapsána. To neplatí, jestliže známka byla zapsána v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) až d) a svým užíváním v obchodním styku získala rozlišovací způsobilost pro ty výrobky či služby svého majitele, pro které byla zapsána.

Podle § 42 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb. se vztahy z ochranných známek zapsaných do rejstříku před nabytím účinnosti tohoto zákona řídí ustanoveními tohoto zákona. Vznik těchto vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před nabytím účinnosti tohoto zákona se posuzují podle předpisů platných v době jejich vzniku.

V řízení o výmaz ochranné známky zahájeném na návrh žalobkyně se postupovalo podle citovaného ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., přičemž předmětem posuzování správních orgánů byla existence či neexistence rozporu zápisu ochranné známky „P.“ do rejstříku ochranných známek se zákonem. S ohledem

na uvedené přechodné ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. musely správní orgány na základě návrhu žalobkyně na výmaz ochranné známky posoudit, zda byla tato známka zapsána do rejstříku v rozporu s ustanovením § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách, který byl účinný v době jejího zápisu.

Žalovaný a předseda úřadu dospěli ke shodnému závěru, že ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách zápisu ochranné známky č. 181785 do rejstříku ochranných známek nebránilo, neboť napadená ochranná známka neobsahuje jméno odlišné od přihlašovatelky, a proto nemohlo dojít k porušení práv třetí osoby, tj. žalobkyně.

Tuto interpretaci § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách Nejvyšší správní soud považuje za zcela nesprávnou a s uvedeným kategorickým závěrem správních orgánů nesouhlasí.

Smyslem citovaného ustanovení je ochrana práv třetích osob, která by mohla být zápisem ochranné známky do rejstříku ochranných známek porušena, omezena či jinak dotčena. Těmto právům třetích osob dává zákon přednost před právem přihlašovatele na registraci ochranné známky.

Správní orgány jsou povinny vyžadovat předložení písemného svolení osoby, které přísluší uplatňovat právo na ochranu názvu, jména, příjmení nebo vyobrazení dotčené třetí osoby, v případě, kdy zapisovaná ochranná známka obsahuje označení osoby odlišné od přihlašovatele. Bez písemného svolení dotčené osoby nemůže být ochranná známka zapsána do rejstříku, a byla-li zapsána, jedná se o zápis provedený v rozporu se zákonem, což má za následek povinnost správního orgánu takovou známku z rejstříku vymazat.

Popsaný postup správní orgány dodržují, pokud je zapisovaná ochranná známka odlišná od označení přihlašovatele. Takovou podmínku však zmíněné ustanovení neupravuje, správní orgány tedy zcela neodůvodněně odpírají ochranu dotčeným osobám v případech, kdy ochranná známka obsahuje označení třetí osoby, které se však v podstatných znacích shoduje s označením přihlašovatele. I v takovém případě má ovšem přednost ochrana práva třetí osoby, jejíž název, jméno, příjmení či vyobrazení má být obsaženo v ochranné známce, resp. jejíž název, jméno, příjmení či vyobrazení návrhem na výmaz napadená ochranná známka obsahuje.

Za název je přitom nutno považovat rovněž obchodní jméno, kterým se podle § 8 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2000, rozumí název, pod kterým podnikatel činí právní úkony při své podnikatelské činnosti.

Žalovaný, potažmo předseda úřadu, postavili své závěry na nesprávné interpretaci ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách, neboť se chybně domnívali, že se slovní spojení *odlišné od přihlašovatele*, obsažené v tomto ustanovení, váže ke slovu *označení*. Nejvyšší správní soud naopak má za to, že se slovní spojení *odlišné od přihlašovatele* váže výlučně ke slovu *osoby*, čímž vymezuje okruh osob (osoby odlišné od přihlašovatele, tedy třetí osoby), jejichž práva jsou tímto ustanovením chráněna.

Obdobně čl. 6quinquies písm. B bod 1. Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, která pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost dne 29. 12. 1970 a byla publikována jako vyhláška ministra zahraničních věcí č. 64/1975 Sb., stanoví, že tovární a obchodní známky, o kterých jedná tento článek, mohou být odmítnuty

k zápisu nebo zrušeny jen v těchto případech: 1. jestliže mohou porušit práva, jichž nabyly třetí osoby v zemi, kde je žádáno o ochranu.

Takovým právem je i právo na ochranu obchodního jména. Podle čl. 8 téže úmluvy je obchodní jméno chráněno ve všech unijních zemích, aniž by bylo třeba je přihlašovat nebo zapisovat; nerozhoduje, zda-li je, či není částí tovarní nebo obchodní známky.

Obchodní jméno bylo před účinností zákona č. 370/2000 Sb., který je nahradil institutem obchodní firmy, chráněno ustanovením § 12 obchodního zákoníku, podle něhož, kdo byl dotčen na svých právech neoprávněným užíváním obchodního jména, může se proti neoprávněnému uživateli domáhat, aby se takového jednání zdržel a odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, které může být poskytnuto i v penězích.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že obchodní jméno je označením chráněným českými i mezinárodními normami, přičemž právo na ochranu obchodního jména před neoprávněným užíváním je nutno považovat za právo nabyté třetí osobou, jež má přednost před právem přihlašovatele na zápis ochranné známky do rejstříku.

Ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách představuje jednoznačné omezení práva na zápis určitých označení do rejstříku ochranných známek, když vylučuje zápis označení, která obsahují název (obchodní jméno, obchodní firmu), jméno, příjmení či vyobrazení jiné osoby než přihlašovatele. Současně stanoví jedinou výjimku z této výluky, kterou je prokázání písemného svolení dotčené osoby.

Jiné výjimky, ani jiná kritéria pro posuzování, zda je v určitém konkrétním případě třeba citované ustanovení aplikovat či nikoliv, toto ustanovení neobsahuje. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bez ohledu na konkrétní text zákona je vždy nutno vycházet z obecných zásad právních, mezi které patří mimo jiné zásada zákazu zneužití práva. Pokud by tedy návrh třetí osoby na výmaz ochranné známky z rejstříku znamenal porušení této zásady, správní orgán by neměl výmaz provést.

Správní orgány by proto měly při aplikaci ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách nejprve náležitě zjistit, zda se namítaná označení shodují, následně posoudit prioritu jednotlivých konkurujících si práv a vyhodnotit, zda jednání dotčených osob směřující k nabytí či uplatnění těchto práv není v rozporu se zásadou zákazu zneužití práva. Na základě takto zjištěného skutkového stavu teprve správní orgány vydají příslušné rozhodnutí, ve kterém popíšu svá zjištění a náležitě odůvodní závěry, které z nich učinily.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitky přednesené v podané žalobě shledal důvodnými. Napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 7. 2000, č. j. O-80797-93, je nezákonné, neboť vychází z nesprávné interpretace § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Takový postup připadá v úvahu zejména v případech, kdy by zrušení pouze žalobou napadeného rozhodnutí při zachování rozhodnutí první instance bylo v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního

řízení, případně v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Taková situace nastává, zjistí-li krajský soud, že při respektování jeho závazného právního názoru by odvolacímu správnímu orgánu nezbylo, než prvoinstanční rozhodnutí zrušit, což je neefektivní z hlediska procesní ekonomie (soud je může zrušit přímo), nebo je změnit v neprospěch účastníka řízení, který opravný prostředek ve správním řízení nepodal (porušení zásady dvojinstančnosti).

Pokud by soud mohl rušit prvostupňová správní rozhodnutí pouze k žalobnímu návrhu, docházelo by k porušování zmíněné zásady dvojinstančnosti a účastníci správního řízení by mohli být v případě, že žalobce zrušení správního rozhodnutí prvního stupně nenavrhl, zkráceni ve svém právu na spravedlivý proces, neboť by ztratili možnost domoci se nápravy ve správním řízení formou řádného opravného prostředku. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podle § 78 odst. 3 s. ř. s. může soud postupovat i bez návrhu.

V kontextu výše uvedených úvah Nejvyšší správní soud současně s rozhodnutím předsedy úřadu zrušil prvostupňové správní rozhodnutí, neboť shodně vycházelo z nesprávné interpretace ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách a soud považoval za vhodné poskytnout účastníkům řízení možnost využití řádného opravného prostředku ve správním řízení, které bude po tomto zrušujícím rozsudku následovat.

Výše vyjádřeným právním názorem Nejvyššího správního soudu je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který ve věci úspěch neměl, určil soud povinnost zaplatit procesně zcela úspěšné žalobkyni náhradu důvodně vynaložených nákladů v celkové výši 3150 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Tato částka je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 1000 Kč a náklady právního zastoupení žalobkyně, které Nejvyšší správní soud vyčíslil na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu. Náklady právního zastoupení žalobkyně ve výši 2150 Kč jsou tvořeny dvěma úkony právní služby podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006 (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) této vyhlášky) a režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by osobě zúčastněné na řízení - společnosti P.P., spol. s r. o. - vznikly v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady, proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu